

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΣ, Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΔΑΒΙΑΣ*

Δημήτριος Γ. Μαυρίδης

Μετά την άγια Παρασκευή την Έπιβατινή τή Νέα (1150 μ.Χ.), τής οποίας αδελφός κατά σάρκα ήταν και ο Άγιος Εϋθύμιος, ο Έπίσκοπος Μαδύτου, τὰ δευτερεία τής τιμής τών πιστών στη Μολδαβία, τὰ έχει ο Έλληνας Νεομάρτυρας τής γῆς τοῦ Πόντου, ο Άγιος Ίωάννης ο Τραπεζούντιος (Sfantul Mare Mucenic Ioan cel Nou dela Suceava). Αὐτὸς ἦταν γόνος ἐμπόρων (παντοπώλης), λόγιος καὶ πρόκριτος στη γενέτειρά του, τὴν Τραπεζούντα, ὅπου γεννήθηκε κατὰ τὸ ἔτος 1300 περίπου. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ίωάννη, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων Ἁγίων, εἶναι ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα τής οἰκουμενικῆς διάστασης τής ὀρθόδοξου μας πίστεως. Εἶναι τὸ σωτήριο νάμα τής ὀρθόδοξης μυσταγωγίας, ἡ ὑπέρβαση τοῦ κοσμικοῦ «εὐ ζῆν» διαμέσου τοῦ «ἐν Χριστῶ ζῆν».

Κάποτε λοιπὸν ο Άγιός μας ταξίδευε μὲ πλοῖο, γεμάτο μὲ ἐμπορεύματά του, στὸν Εϋξεινο Πόντο. Ὁ πωρωμένος ὅμως Βενετὸς καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ, ὀνόματι Reiz, βλέποντας τὸν Ίωάννη νὰ προσεύχεται, νὰ νηστεύει καὶ νὰ ἐλεεῖ τοὺς φτωχοὺς συνταξιδιωτῆς του, ἐξέφρασε τὰ ἐχθρικά του αἰσθήματα ἐναντῖα στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Ἐρχόμενος μάλιστα σὲ ὀξεία ἀντιπαράθεση μὲ τὸν Ίωάννη σὲ θέματα πίστεως, τὸν φθόνησε σφοδρὰ γιὰ τὴν πνευματικὴ του κατάρτιση καὶ τὴν ἀνωτερότητά του. Ὅταν ἐφθασαν στὴν Λευκόπολη, πόλη κτισμένη σὲς ἐκβολές τοῦ Δνεϊστερου (Δανάστριος)

ποταμοῦ, τὸν κατήγγειλε στὸν τότε Τάταρο διοικητὴ τῆς πόλης, συκοφαντώντας τον, ὅτι:

-«Στὸ καράβι μου εἶναι ἕνας Χριστιανὸς Τραπεζοῦντιος, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ἔλθει στὴ θρησκεία σας καὶ ἔκανε καὶ ὄρκο σ' αὐτό, καὶ ἂν τὸν κερδίσεις, θὰ λάβεις μεγάλο ἔπαινο, ἐπειδὴ εἶναι καὶ ἄνθρωπος προκομμένος καὶ λόγιος καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Τραπεζοῦντας».

Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτά, ὁ Τάταρος ἠγεμόνας χάρηκε καὶ πρόσταξε νὰ φέρουν μὲ τιμὴ τὸν Ἰωάννη καί, ὅταν τὸν εἶδε, εἶπε:

-«Ἄκουσα πῶς ἀποφάσισες νὰ ἔλθεις στὴν πίστη μας. Ἔλα λοιπόν, πίστεψε στὴ θρησκεία μας, ποὺ εἶναι λαμπρὴ καὶ δοξασμένη καὶ γίνε Τοῦρκος, γιὰ νὰ λάβεις μεγάλη τιμὴ καὶ ἀξίωμα καὶ πλοῦτο καὶ νὰ γίνεις καὶ δικός μας ἀδελφὸς ἀγαπημένος».

Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτά, ὁ Ἰωάννης σήκωσε τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε εἰς ἐπήκοον πάντων:

-«Μὴ γένοιτο, Κύριέ μου, νὰ σὲ ἀρνηθῶ ποτέ. Ἐγὼ Χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω, καὶ οὔτε τὰ πλοῦτή σας θέλω, οὔτε Τοῦρκος γίνομαι, ἀλλὰ πιστεύω στὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Δεσπότη».

Ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, Ἰωάννης, ἀντιστάθηκε τόσο στοὺς ἀρχικοὺς δελεασμοὺς τοῦ διοικητοῦ ὅσο καὶ μετὰ στὰ φορικτὰ βασανιστήρια, ποὺ τὸν ὑπέβαλε, προκειμένου νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό.

-«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό, γιὰτί μὲ τί καρδιά θὰ μποροῦσα νὰ ἀποχωρισθῶ τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὴν ἐξ ὕψους Ἀνατολή, γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὰ σκοτάδια τῆς πλάνης; Τὰ λόγια ποὺ σοῦ μετέφεραν εἶναι ψέματα καὶ κακοήθης ἀπάτη. Δὲν θέλω νὰ περιφρονήσω τὴν καλωσύνη ποὺ μοῦ δείχνεις, οὔτε ὅμως καὶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου».

Ἐξοργισμένος ὁ διοικητὴς βλασφημοῦσε τὸν Χριστὸ καὶ γεμάτος ὀργὴ κατέφυγε σὲ αὐτὸ ποὺ καταφεύγουν παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ ἀδύναμοι, ὑπερφύαλοι τύραννοι, δηλαδὴ στὶς ἀπειλὲς καὶ τὰ μαρτύρια:

-«Ἄν ἴσως καὶ καθὼς εἶπες, δὲν ἔλθεις στὴ θρησκεία μας, ἔχω νὰ σὲ παιδέψω μὲ τούτα τὰ βασανιστήρια καὶ μὲ πικρὸ θάνατο θὰ σὲ θανατώσω».

Τότε ἀπάντησε ὁ Μάρτυς ἔτσι, ὅπως ἀρμόζει σὲ Χριστιανούς:

-«Ἐγὼ πιστεύω καὶ προσκυνῶ τὸν ἐν Τριάδι Θεό, ποὺ διδάχθηκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἐκεῖνο λέω καὶ τώρα, ὅτι δὲν θὰ τουρκέψω ποτέ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ δὲν θὰ ἀρνηθῶ τὴν πίστη μου, ἕως ὅτου βρισκομαι στὸν νοῦ μου. Μὴν ἀργοπορεῖς, ἀλλὰ κόψε, κάψε, πνίξε, δέρνε, βασάνιζε μὲ ὅσα κολαστήρια καὶ ἂν ἔχεις. Ἔτοιμος εἶμαι νὰ τὰ ὑποφέρω μετὰ χαρᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου».

Ἀφοῦ ὁ Τάταρος εἶδε ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν κάμπτεται, ἄλλαξε τακτικὴ, κάτι ποὺ ἐπίσης συνηθίζουν οἱ τύραννοι καὶ ἐπέδειξε τὸ «συμπονετικὸ»

του πρόσωπο, τὴ γνωστὴ «κολλημένη» προβατόσχημη μάσκα.

-«Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τὶς πληγές τῆς σάρκας μου, γιατί μέσα ἀπὸ τὰ φθαρτὰ κερδίζει κανεὶς τὰ αἰώνια, τὰ ἄφθαρτα ἀγαθὰ», ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ἰωάννης.

Τότε τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν χτυποῦσαν ἀνηλεῶς μὲ ραβδιὰ γεμάτα ρόζους, ὥστε οἱ σάρκες του κόπτονταν καὶ πετοῦσαν στὸν ἀέρα, καὶ τὸ ἔδαφος ὅλο κοκκίνισε ἀπὸ τὸ αἷμα του. Ὁ γενναῖος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ υπέφερε μὲ ἀνδρεία αὐτὸ τὸ σκληρὸ μαρτύριο, καὶ ἔχοντας στὸν οὐρανὸ τοὺς νοερούς του ὀφθαλμούς, ἔλεγε:

-«Σὲ εὐχαριστῶ, Δέσποτα Θεέ μου, πὸν μὲ ἀξίωσες διὰ τοῦ αἵματός μου νὰ πλυθῶ καὶ νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀμαρτίες μου».

Κατόπιν τὸν ἔριξαν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρουν καὶ πάλι τὴν ἐρχομένη ἡμέρα στὸ κριτήριό τοῦ διοικητῆ. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Τάταρος μὲ τὸ φαιδρὸ καὶ χαρούμενο πρόσωπό του θαύμασε πῶς μετὰ ἀπὸ τόσο σκληρὸ μαρτύριο ἦταν ὅλος χαρὰ, καὶ τοῦ λέει:

-«Βλέπεις Ἰωάννη σὲ ποιά ἀτιμία ἦλθες λόγῳ τῆς ἀπειθείας σου, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ χάσεις τὴ ζωὴ σου; Ὅμως ἂν μᾶς ἀκούσεις, ἔτοιμη εἶναι ἡ γιατροειά, ἐπειδὴ καὶ ἰατροὺς ἔμπειρους ἔχουμε».

Τότε ὁ Μάρτυς ἀποκρίθηκε:

-«Ἐμένα δὲν μὲ μέλει παντελῶς γιὰ τὸ φθαρτὸ τοῦτο σῶμα μου, ἀλλὰ ἡ φροντίδα μου ὅλη εἶναι πῶς νὰ ὑπομένω, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μου, ὅλα τὰ βάσανα ἕως τέλους, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, ὅτι ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. Καὶ ἂν βρῆκες ἄλλα καινούργια βάσανα, κᾶνε τα σὲ μένα, γιατί τὰ πρῶτα πὸν μού ἔκανες, δὲν μού φάνηκαν τίποτε».

Τότε μένοντας ὁ τύραννος κατησχυμένος ἀπὸ τοὺς τόσο σοφοὺς λόγους τοῦ Μάρτυρος, ταραχθῆκε ὅλος ἀπὸ τὸν θυμὸ, καὶ πρόσταξε πάλι νὰ τὸν χτυποῦν σὲ ὅλο του τὸ κορμὶ ἀνελέητα, τόσο πὸν ἔπεσαν ὅλες οἱ σάρκες του καὶ φαίνονταν τὰ ἐντόσθιά του. Ὁ δὲ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ προσευχόταν πρὸς τὸν Θεό, καὶ οἱ στρατιῶτες ἐκεῖνοι πὸν τὸν παίδευαν κουράστηκαν καὶ ὅλοι οἱ παρεστῶτες φώναξαν κατὰ τοῦ ἐξουσιαστῆ ὀνειδίζοντάς τον γιὰ τὴ μεγάλη του σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπιά.

Τὸν ἔριξαν ξανά στὴ φυλακὴ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ τύραννος διέταξε νὰ δέσουν τὰ χέρια τοῦ Μάρτυρα στὴν οὐρὰ ἐνὸς ἀλόγου, πὸν ὁ ἀναβάτης του, καλπάζοντας τὸν περιέφερε στοὺς δρόμους τῆς πόλης, ἔτσι πὸν οἱ σάρκες τοῦ Μάρτυρα Ἰωάννη ξεσκίζονταν πάνω στὶς πέτρες.

Ὅταν δὲ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ συνοικία, οἱ Ἐβραῖοι ἔβριζαν καὶ κακοποιοῦσαν τὸν Μάρτυρα, μάλιστα δὲ ἓνας φανατικὸς Ἐβραῖος, ἀπὸ αὐτοὺς πὸν χλεύαζαν τὸν Ἅγιο, τὸν ἀποκεφάλισε μὲ τὸ σπαθί του. Ἦταν ἡ δωδεκάτη ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου, τοῦ 1330.

Τότε ὁ στρατιώτης ἔλυσε τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τὸν ἄφησε στὸν ἴδιο τόπο καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πάρει γιὰ νὰ τὸν θάψει, ἀπὸ τὸν φόβο. Ὅταν νύχτωσε, ἔδειξε ὁ Θεὸς

σημείο θαυμαστό στο μαρτυρικό λείψανο. Πάνω σ' αυτό κατέβηκε από τον ουρανό ένας στύλος πύρινος και λαμπάδες φαίνονταν πολλές. Τρεις μάλιστα άνδρες φωτεινοί και λευκοφόροι ἔψαλλαν ὕμνους στὸν Ἅγιο.

Ένας δὲ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, πὺ κατοικοῦσαν ἐκεῖ κοντά, θαρρώ- ντας πὼς πῆγαν οἱ Ἱερεῖς τῶν Χριστιανῶν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν θάψουν, πῆρε τὸ δοξάρι του καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, γιὰ νὰ ρίξει τὴ σαῖτα νὰ τοὺς χτυπήσει, κόλλησαν τὰ χέρια του, τὸ ἕνα στὸ δοξάρι καὶ τὸ ἄλλο στὴ σαῖτα, καὶ ἔμεινε δεμένος ἐκεῖ, ἕως ὅτου ξημέρωσε.

Βλέποντας πὼς ἡ παιδείυση αὐτὴ τοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν κακία του, καὶ μὴ θέλοντας διηγίόταν τὸ Θαῦμα σὲ ὅλους τοὺς ἐκεῖ συναχθέντες καὶ ὅλα ὅσα εἶδε ἐκεῖνη τὴ νύχτα στὸ ἅγιο ἐκεῖνο καὶ πολὺαθλο σῶμα, καὶ ἔτσι ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν παιδείυση ἐκεῖνη. Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἡγεμόνας, φοβήθηκε πολὺ καὶ ἔδωσε ἄδεια στοὺς Χριστιανοὺς καὶ πῆραν τὸ μαρτυρικό λείψανο καὶ τὸ ἐνταφίασαν στὴν Ἐκκλησία τους.

Ὅταν ὁ ἀμετανόητος φανατικὸς «λατινόπαις» καπετάνιος Reiz, ἀπὸ ἐκδικητικὰ αἰσθήματα ὑποκινούμενος, βρῆκε μίαν νύχτα μὲ κατάλληλο καιρὸ, πῆγε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἀνοιξε τὸν τάφο τοῦ Μάρτυρος, γιὰ νὰ πάρει τὸ Λείψανό του^[1], τότε ἐμφανίζεται σὲ ἐνύπνιο ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννης στὸν ὀρθόδοξο Ἱερέα τῆς πόλης καὶ ἀφοῦ τὸν πληροφορεῖ γιὰ τὴν κλοπὴ, τὸν προτρῶπει νὰ φέρει τὸ Λείψανό του στὸν ὀρθόδοξο Ναό, λέγοντας:

-«Σὴκω γρήγορα καὶ πῆγαινε στὴν Ἐκκλησία, γιὰτὶ ἦλθαν νὰ μὲ κλέψουν».

Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο Θαῦμα τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου. Καὶ πα- ρευθὺς πῆρε ὁ Ἱερέας καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἔτρεξαν μετὰ σπουδῆς στὴν Ἐκκλησία, πῆραν τὸ ἅγιο Λείψανο ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα στὸ ἅγιο Βῆμα, πλησίον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, τοῦ Ναοῦ τοῦ Προ- δρόμου τῆς Λευκόπολης (Τσεατατέα-Ἄλμπα), ὅπου παρέμεινε ἐπὶ ἑβδο- μῆντα περίπου ἔτη (δηλαδὴ ἀπὸ 1330 μέχρι τὸ 1402) ἐπιτελώντας πολλὰ Θαύματα.

Στις 24 Ἰουνίου 1402, ὁ εὐλαβὴς Βοϊεβόδας (Voievod) τῆς Μολδαβίας Ἰωάννης Ἀλέξανδρος ὁ Καλὸς ἢ Ἀγαθὸς (Alexandru cel Bun, 1400-1432),

προτραπείς καὶ παρακινήσεις ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Μολδοβλαχίας Ἰωσήφ Μουσάτ (Iosif Musat), μετα- κόμισε ἀπὸ τὴν Λευκόπολη (Τσεα- τεά-Ἄλμπα), μὲ συνοδεία ἀρχόντων, στρατιωτῶν καὶ πλήθους λαοῦ, τὸ ἅγιο Λείψανο μὲ πανηγυρικό τρό- πο στὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους του, τὴ Σουτσεάβα, καὶ τὸ ἐναπέ- θεσε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς

πόλης, πού είναι σήμερα τὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ ἐναπόθεση ἔγινε πρῶτα στὴν Ἐκκλησία Μιρεούτσι μέχρι τὸ 1518 καὶ κατόπιν μεταποτέθηκε στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Λαπουσανού (1564–1568) τὸ ἱερὸ Λεῖψανο μεταφέρθηκε στὴ νέα πρωτεύουσα τῆς Μολδαβίας, τὸ Ἰάσιο, στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Στὸ μουσεῖο τῆς Μονῆς Πούτνα φυλάσσεται τὸ ξύλινο-σκαλιστὸ φέρετρο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Μητροπολίτης Μολδαβίας καὶ Σουτσεάβας Δοσίθεος (1624-1693) μετέφερε γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου στὴν Πολωνία, κατὰ τὴ δύσκολη περίοδο 1686-1687, πού λόγω τῆς τουρκικῆς κατοχῆς ἔγινε μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀκαταστασία στὴ χώρα.

Τότε λοιπόν, τὸ 1686, κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ἰωάννη Σομπιέσκι καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐπίθεσης τῶν Τατάρων, τὸ ἅγιο Λεῖψανο καὶ τὰ κειμήλια τῆς Μητροπόλεως μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω λόγιο Μητροπολίτη Μολδαβίας καὶ Σουτσεάβας Δοσίθεο στὴν πόλη Ζόλκιεβ τῆς Πολωνίας, σ' ἓνα Ρωμαιοκαθολικὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ ἔμειναν μέχρι τὸ 1783. Ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἔκανε πολλὰ Θαύματα, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Πολωνοὶ δὲν ἤθελαν τὴν ἐπιστροφή του στοῦ πριγκιπάτο τῆς Μολδαβίας.

Τὸ 1783 ὅμως περνώντας ὁ αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ἀπὸ τὴ Σουτσεάβα πείστηκε ἀπὸ τὸν Δοσίθεο, Ἐπίσκοπο Ρανταούτσι, νὰ ἐπιστραφεῖ τὸ Λεῖψανο, ὄχι στοῦ Ἰάσιο, ἀλλὰ στὴ Σουτσεάβα, ἡ ὁποία ἦταν ὑπὸ Αὐστριακὴ κατοχὴ. Γιὰ νὰ μὴν προβάλλει ἀντίσταση ὁ λαὸς τοῦ Ζόλκιεβ, στάλθηκε ἡ αυτοκρατορικὴ φρουρὰ καὶ συνόδεψε τὸ Λεῖψανο ἕως τὴ Σουτσεάβα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου καὶ τοποθετήθηκε καὶ παραμένει μέχρι σήμερα. Ὁ Ναὸς στοῦ μεταξύ ἔχει μετατραπῆ σὲ Μοναστήρι, γνωστὸ ὡς Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου τῆς Σουτσεάβα.

Ἡ μνήμη τοῦ Μάρτυρος τιμᾶται κατ' ἀρχὰς στὶς 2 Ἰουνίου, σὲ ἀνάμνηση τοῦ Θαύματος τῆς διάσωσης τῆς πόλεως Σουτσεάβα ἀπὸ τὴν πολιορκία τῶν Τατάρων, τὸ 1622. Τότε οἱ Ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ, ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἅγιο Λεῖψανο τοῦ Μάρτυρος, θέλησαν νὰ τὸ μεταφέρουν γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια ἐντὸς τοῦ κάστρου. Πλὴν ὅμως ἡ Λειψανο-

θήκη τοῦ Ἁγίου ἦταν ἀσήκωτη, ὅποτε κατάλαβαν οἱ Ἱερεῖς ὅτι ὁ Ἅγιος θὰ ἀνελάμβανε προσωπικά πλέον τὴν προστασία τους. Τότε κληρὸς καὶ λαὸς ἄρχισαν τὶς προσευχὲς στὸν Ἅγιό τους καὶ ἐκεῖνος ἔκανε τὸ Θαῦμα του. Μία καταρρακτώδης βροχὴ ἀπέτρεψε τοὺς εἰσβολεῖς νὰ εἰσέλθουν στὴν πόλη τῆς Σουτσεάβα.

Στις 12 Ἰουνίου γιὰ δευτέρη φορὰ τιμᾶται ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του, ἐνῶ τέλος τιμᾶται καὶ στις 24 Ἰουνίου ἡ μετακομιδὴ τοῦ Λειψάνου ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Καλὸ (Alexandru cel Bun), κατὰ τὸ ἔτος 1402, ἀπὸ τὴν Τσετατέα-Ἄλμπα στὴν πρωτεύουσά του, τὴν Σουτσεάβα. Βιογράφος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου εἶναι ὁ Βούλγαρος Ἱερομόναχος Γρηγόριος Τσάμπλακ (δεύτερο μισὸ 14ου αἰώνα καὶ πρῶτες δεκαετίες 15ου αἰώνα) καὶ Ἠγούμενος τῆς σερβικῆς Μονῆς Παντοκράτορος (Ντέτσιανη). Τὴν ἀκολουθία δὲ τοῦ Νεομάρτυρος Ἰωάννου ἐξέδωσε στὴν Βενετία, ἤδη τὸ 1752, ὁ Ἰουστίνος ὁ ἐπονομαζόμενος Δεκαδύος. Ἀκολουθίες ἐξέδωσαν ἐπίσης καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικηφόρος ὁ Κρηῖς καὶ ὁ Τραπεζούντιος Θωμᾶς Μπουγιούκης, τὸ 1819, στὸ Ἰάσιο τῆς Ρουμανίας.

Τὸν πρωτότυπο βίο μετέφρασαν ἢ διασκεύασαν ἀπὸ τὴν βουλγαρικὴ στὴν νεοελληνικὴ ὁ Νικηφόρος ὁ Κρηῖς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ Μελέτιος Συρίγος, ὁ Καλλίνικος Γ' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης.

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντίου Εὐχαῖς καὶ Πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς, Κύριε!

(*) <http://www.enromiosini.gr/arthrografia/8043>. Αναρτήθηκε: 7 Ἰουνίου 2012. Γιὰ τὴν παρούσα ἀναδημοσίευσι, τὸ κείμενο ὑπέστη ἡμετέρα ἐπιμέλεια καὶ προσετέθησαν οἱ Εἰκόνες.

[1] Τὰ ἅγια Λείψανα τότε εἶχαν (ἐμπορικὴ) ἀξία στὴ Δύση.